

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/88/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317010119
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317010119.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Kristíny Ferenciovej, v trestnej veci obžalovaného W. V., nar. X.X.XXXX, pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a prečin nadržovania podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta sp.zn. 9T/36/2017 zo dňa 16. apríla 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.marca 2019 v Trnave, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného W. V., nar. X.X.XXXX, z a m i e t a .

II.

Podľa § 81 odsek 5 Trestného poriadku r u š í peňažnú záruku zloženú manželkou obžalovaného E. V., rod. N., nar.XX.X.XXXX vo výške 80.000,-EUR.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta sp.zn. 9T/36/2017 zo dňa 16. apríla 2018 bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu nadržovania podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe,

že

dňa 01.03.2016 v čase približne o 18.20 hod. navštívil znalca z odboru elektrotechnika, pribratého do konania vedeného pod ČVS. ORP-153/2-VYS-GA-2016 za účelom obnovy údajov uložených na pevnom disku digitálneho videorekordéra SECAM H.264, dipl. Ing. W. W., CSc, v jeho rodinnom dome v obci W. súp. č. XXX, pričom od neho požadoval zničenie týchto údajov alebo ich nepredloženie orgánom činným v trestnom konaní v úmysle pomôcť páchatelom trestného činu, ktorých skutky sú na zázname z kamier zachytené.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov, pričom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 574-579 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že nakoľko nebolo možné preukázať, či priestor predmetnej herne bol v čase skutku riadne označený ako monitorovaný a teda nie je zrejmé, že videozáznam z herne bol vyhotovený v súlade so zákonom č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, mal okresný súd za to, že v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku nebolo možné videozáznam z herne (v spise založený na č.l.182 spisu) použiť ako dôkaz v

tomto trestnom konaní a preto ho okresný súd nevykonával. Naproti tomu s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane osobných údajov a na metodické usmernenie č. 5/2016 Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky mal okresný súd za to, že videozáznam z bydlia svedka Doc. Ing. W. W., Csc je použiteľný ako dôkaz v tomto konaní.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a vyhodnotením dôkazov získaných zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, kto ich obstaral, rozhodol tak, ako bolo uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Nakoľko vykonaným dokazovaním nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané (s poukazom na výpovede všetkých svedkov, ktorí sa nachádzali v predmetný večer v uvedenej herni), že by sa obžalovaný dopustil konania uvedeného v prvej časti skutkovej vety uvedenej v obžalobe, okresný súd túto časť skutkovej vety vypustil, nakoľko mal za to, že išlo o čiastkový útok toho istého skutku, pričom tento čiastkový útok nebol preukázaný.

Ak ide o jeden skutok, nie je možné o ňom rozhodnúť z časti odsudzujúcim výrokom a za časti oslobodzujúcim výrokom, ale tie útoky, ktoré sa nestali a boli pripisované tomu istému následku ako tie, ktoré sa stali, sa z popisu skutku vypustia. K zachovaniu totožnosti skutku stačí, pokiaľ v skutku, ktorý je popísaný v obžalobe a následne zistený na hlavnom pojednávaní, je totožný následok. Totožnosti skutku sa nedotknú ani také zmeny, keď niektoré skutočnosti, ktoré tvoria konanie a následok popísaný v obžalobe odpadnú, prípadne prístúpia, avšak nesmie sa zmeniť podstata skutku. (viď napr. R 64/1973, R 40/2001, R 21/2010)

Naopak z vykonaného dokazovania (najmä s poukazom na výpoveď svedka W. W. a oboznámený záznam z jeho domu) bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný osobne navštívil znalca s tým, že ho žiadal o zničenie údajov uložených na pevnom disku digitálneho videorekordéra alebo ich nepredloženie orgánom činným v trestnom konaní v úmysle pomôcť páchateľom trestného činu v konaní vedenom na expozitúre Bratislava, Národnej protizločineckej jednotky, Národnej kriminálnej agentúry Prezídia policajného zboru pod ČVS: PPZ-261/NKA-PZ-BA-2016, ktorých skutky sú na zázname z kamier zachytené, pričom zároveň uviedol, že by sa znalcovi za predmetné konanie vedel odvdáčať.

Tvrdenie obžalovaného, že bol u svedka W. iba za účelom vysvetlenia, ako funguje online nahrávanie a aby mu svedok povedal, kto začal konflikt zachytený na videu z herne a že od svedka nič viac nežiadal nekorešponduje jednak s výpoveďou svedka W. W. a s oboznámenou videonahrávkou ale ani s výpoveďami svedkov Q. Z. a O. W., ktorí zhodne tvrdili, že obžalovaný sa s W. W. vôbec nerozprával ohľadom teoretického fungovania online nahrávania, ale prišiel za ním výslovne kvôli predmetnej nahrávke. Okresný súd teda tvrdenie obžalovaného ohľadom úmyslu, prečo prišiel za svedkom W. vyhodnotil ako účelové. Okresný súd mal za to, že týmto svojím konaním obžalovaný naplnil všetky zákonné znaky trestného činu nadržovania v zmysle § 339 ods. 1 Trestného zákona.

Vykonaným dokazovaním však nebolo preukázané, že by konaním obžalovaného bola naplnená objektívna stránka trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona spočívajúca vo falšovaní, pozmenení alebo marení dôkazu, alebo bránení získania dôkazu, nakoľko nebolo preukázané, že by falšoval, pozmenil, maril dôkaz, prípadne bránil jeho získaniu. Okresný súd sa zaoberal aj právnym posúdením skutku v zmysle § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, teda či konanie obžalovaného nespočívalo v použití násillia, hrozby násillia alebo hrozby inej ťažkej ujmy, aby pôsobil na znalca, pričom ani takéto konanie obžalovaného nebolo v trestnom konaní preukázané (poukazujúc na výpoveď tak svedka W. ako i svedkov Q. Z. a O. W.).

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery okresný súd prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pritažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Okresný súd vykonaným dokazovaním nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Trestného zákona ani pritažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Trestného zákona a tak ukladal trest v nezmenenom rozsahu trestnej sadzby podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona (0-3 roky) s prihliadnutím i na § 38 ods. 2 Trestného zákona, v dolnej polovici trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov, pričom výkon tohto trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky, nakoľko mal za to, že obžalovaný nie je osobou tak kriminálne narušenou, že by v jeho prípade bolo

nevyhnutné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody a takto uložený trest považuje za primeraný a spravodlivý s ohľadom na individuálnu ako i generálnu prevenciu.

Nižší, resp. alternatívny trest okresný súd obžalovanému neuložil z dôvodu, že skutku nadržovania sa (poukazujúca na uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci ORP-153/2-VYS-GA-2016) dopustil vo vzťahu k páchatelom skutku, ktorým boli naplnené skutkové podstaty viacerých trestných činov, z ktorých jeden je aj zločinom, čo zvyšuje spoločenskú nebezpečnosť skutku spáchaného obžalovaným.

Z rovnakého dôvodu súd neaplikoval v danom prípade ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona (tzv. materiálny korektív), podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku č.l. 572 spisu) zahlásil obžalovaný odvolanie.

Prokurátor okresnej prokuratúry odvolanie proti rozsudku okresného súdu nepodal.

Odvolanie obžalovaného obhajca písomne doplnil (č.l. 586-591 spisu).

V úvode odvolania zhrnul obsah napadnutého rozsudku. Poukázal na ustanovenie § 114 ods. 6, § 115 ods. 6, § 270 ods. 2, § 271 ods. 1 Trestného poriadku, pričom poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva sp.zn. 2742/12 zo dňa 4.4.2017 - W. proti Chorvátsku.

V uvedenom význame nebol predmetný dôkaz, resp. dôkazy, t.j. obrazové záznamy a obrazovo-zvukové záznamy na hlavnom pojednávaní dňa 25.10.2017 vykonané v súlade s Trestným poriadkom, nakoľko ich súčasťou nie je správa o získaní, vyhotovení ani celkovom rozsahu, pričom tiež nie je zrejmé kto a z akého dôvodu vykonal selekciu na rozsah práve 20. (dvadsiatich) minút na oboch záznamoch, súčasťou dôkazu v podobe obrazovo-zvukového záznamu nie je doslovný prepis, aj keď to povaha pripúšťa, pričom prehrávaný záznam nie je celkom zreteľný a hovorené slovo je rušené vonkajšími vplyvmi ako je brechtot psa, buchot krokov a podobne, samosudca mu taktiež po prehratí časti obrazovo-zvukového záznamu neumožnil vyjadriť sa k uvedenému dôkazu, resp. jeho obsahu.

Výpoveď svedka doc. Ing. W. W., CSc. na hlavnom pojednávaní dňa 7.6.2017 žiadnym spôsobom nevyvracia jeho obhajobu a ani slová v znení („keby som mu pomohol, vedel by sa mi odvdáčiť“) zvýraznenom samosudcom na strane 4/ napadnutého rozsudku nepotvrdzujú, bez akýchkoľvek pochybností, skutkový záver, že jednak (i) požadoval zničenie údajov na obrazovom zázname, prípadne nepredloženie OČTK, ani že by (ii) konal v úmysle pomôcť konkrétnej osobe páchatela, či páchatelom.

Poukázal na ustanovenie § 2 ods. 19, § 278 ods. 2 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa na strane 10, štvrtý odstavec, napadnutého rozsudku konštatuje, že jeho obhajoba nekorešponduje s výpoveďami svedkov Q. Z. a O. W., je nutné poznamenať, že súd veľmi subjektívne opomína vyhodnotiť tie skutočnosti, ktoré obaja svedkova vypovedali objektívne v jeho prospech, konkrétne, že nežiadal zničenie údajov na obrazových (či digitálnych) záznamoch, ani nežiadal ich nepredloženie OČTK.

Konštatovanie súdu (str. 10 rozsudku) o výpovednej zhode oboch menovaných svedkov ohľadom skutočnosti, že sa s doc. Ing. W. W., CSc. vôbec nerozprával o teoretickom fungovaní on-line nahrávania nenachádza oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko svedok O. W. v rámci svojho výsluchu takúto otázku k danej konkrétnej okolnosti vôbec nedostal.

V tejto súvislosti sa súd opomenul vysporiadať aj so skutočnosťou, aký by mal mať motív (sekundárny úmysel) pomôcť inej osobe (páchatelovi trestného činu) vyhnúť sa trestnému stíhaniu a konať spôsobom predpokladaným obžalobou. Súd prvého stupňa sa taktiež nezaoberal tým, kto je páchatelom skutku, v akom mal byť k nemu vzťahu, aký skutok mal byť spáchaný, aká trestná sadzba je za tento skutok predpokladaná Trestným zákonom.

Poukázal na ustanovenie § 163 ods. 3 Trestného poriadku a na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 1073/15, bod 26. Základná skutková podstata prečinu Nadržovanie (§ 339 ods. 1 TZ) vyžaduje, okrem iného, po formálnej stránke úmyselnú pomoc páchatelovi prvotného (resp. primárneho) trestného činu,

ako aj ustálenie hroziaceho trestu páchatelovi primárneho trestného činu, nakoľko od trestnej sadzby hroziacej primárnemu páchatelovi sa odvíja trestná sadzba za Nadržovanie (sekundárny skutok), ktorá nesmie byť prísnejšia ako za primárny skutok.

V uvedenom význame skutková veta napadnutého rozsudku neobsahuje skutkové zistenie o páchatelovi, či páchateloch primárneho skutku, ktorým mal pomáhať a tiež o primárnom skutku, ktorý mal, či mali spáchať, prípadne o hroziacej trestnej sadzbe za takýto primárny trestný čin.

Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku nevyplývajú znaky odôvodňujúce konkrétnu trestnú sadzbu, keďže z nej nevyplýva, v prospech páchatel'a akého trestného činu mal konať. Zároveň absentuje skutkové vyjadrenie úmyslu, ale predovšetkým pohnútky, či motívu, tak aby bolo možné konštatovať naplnenie normatívnych znakov prečinu Nadržovanie podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona, a aby vymedzený skutok nebol zameniteľný s iným skutkom.

Zároveň z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že pomáhal páchatel'om určitého trestného činu. Uznesenie o začatí trestného stíhania podľa ustanovenia § 199 ods. 1 Tr. por. deklaruje len procesnú možnosť získavať dôkazy v konkrétnej trestnej veci nie okolnosť, kto je páchatel'om trestného činu. Sám súd v napadnutom rozsudku pri uvedenom dôkaze konštatuje zistenie, že sa vedie trestné stíhanie a nie, že sa zistilo kto je páchatel'om skutku. Vzhľadom na zásadu prezumpcie nevinoty nie je možné len na základe vykonania listinného dôkazu v podobe uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199/1 TP ustáliť páchatel'a (nie jeho totožnosť) primárneho skutku, ktorému mal podľa obžaloby pomáhať.

Poukázal na právnu vetu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 243/07. Vytykal podstatné chyby konania predchádzajúceho výkonom napadnutého rozsudku, pre porušenie práva na obhajobu, nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a právne posúdenie žalovaného skutku, pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, pre porušenie ustanovení Tr. zák. a neprimeranosť trestu.

Navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom v ustanovení § 317 Tr. por. v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), § 322 ods. 1 Tr. por. napadnutý rozsudok zo dňa 16.4.2018, sp.zn. 9T/36/2017-574 zrušil a vec prvostupňovému súdu vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie alternatívne, aby po zrušení napadnutého rozsudku, tak ako uvedené vyššie sám podľa § 322 ods. 3 Tr.por. vo veci rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodí spod obžaloby v celom rozsahu, nakoľko sa nepodarilo celkom jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázať, že sa skutok stal tak ako je predpokladané obžalobou.

Obžalovaný podaním zo dňa 26.3.2019 prostredníctvom svojej obhajkyne doplnil odvolanie v tom, že sa domnieva, že vykonaným dokazovaním, najmä výpoveďami svedkov Q. Z. a O. W. bola potvrdená jeho obhajoba, že sa nedopustil žiadneho trestného konania a na osobnom stretnutí dňa 1.3.2016 od dipl. Ing. W. W., CSc. Nežiadal ani likvidáciu údajov uložených na pevnom disku digitálneho videorekordéra SECAM H.264, ani nepredloženie týchto údajov orgánom činným v trestnom konaní.

V prípade, že by súd dospel napriek vykonanému dokazovaniu k záveru, že sa stal skutok tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku, tento má znaky trestného činu a spáchal ho, dal do pozornosti súdu, že uložený trest považuje vo vzťahu k svojej osobe za neprimerane prísny.

V súčasnej dobe je jediným žiteľom rodiny, dňa 7.10.2017 sa oženil a jeho manželka je na rodičovskej dovolenke s ich maloletým synom O.. Je konateľom a spoločníkom dvoch obchodných firiem a má zabezpečený pravidelný finančný príjem.

V závere uviedol, že v prípade ak odvolací súd dospeje k záveru, že spáchal trestný čin navrhuje, aby krajský súd zrušil výrok o treste uvedený v napadnutom rozsudku a sám mu uložil peňažný trest v zmysle § 56 Trestného zákona, nakoľko takýto trest je postačujúci na nápravu páchatel'a.

Podaním zo dňa 1.3.2019 (č.l.621 -624 spisu) požiadal o prepustenie z výkonu väzby a o vrátenie zloženej peňažnej záruky z dôvodu, že v súčasnosti už neexistuje dôvod väzby v zmysle ustanovenia

§ 71 ods.1 písm.b) Tr .poriadku a vzhľadom na to, neexistuje ani dôvod na nahradenie väzby zloženou peňažnou zárukou.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti obhajcu a prokurátorky krajskej prokuratúry. Obžalovaný požiadal odvolací súd, aby vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedla, že v prípade, ak by bol obžalovaný uznaný za vinného v zmysle rozhodnutia okresného súdu, navrhla obžalovanému uložiť peňažný trest, ktorý je v súlade so zákonom a zároveň navrhla vrátiť peňažnú záruku. Vrátenie peňažnej záruky žiadala z dôvodu, že peniaze zložila družka obžalovaného, v súčasnosti jeho manželka. Ide o úspory a finančné prostriedky získané z predaja nehnuteľnosti. Obžalovaný je spoločníkom a konateľom dvoch firiem, je dostatočne finančne zabezpečený a má aj dostatočný príjem na to, aby mohol uhradiť peňažný trest.

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. poriadku zamietnuť. Zároveň navrhla nevyhovieť návrhu obžalovaného na prepustenie z väzby a na vrátenie peňažnej záruky.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa zistil :

· prokurátor okresnej prokuratúry podal dňa 13.2.2017 pod č. 3 Pv 164/16/2202-64 obžalobu na W. V. pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a pre prečin nadržovania podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona

· okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného W. V., výsluchom svedkov Doc. Ing. W. W., CSc., X. M., Q. Z., S. H., O. W., V. Z., F. T., oboznámením listinných dôkazov a to zápisnice o vydaní veci z č.l. 157, výpisu z archívu ZVJS z č.l. 344, uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci ORP-153/2-VYS-GA-2016 z č.l. 366, RT z č.l. 529, registra priestupkov z č.l. 530 a výsluchom svedkov W. K. a J. O.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku : Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá podstatné výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v značnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Dovolací súd uvádza, že okresný aj krajský súd správne a v súlade so zákonom právne kvalifikovali a vyhodnotili konanie obvineného na podklade ustáleného skutkového stavu ako spáchanie trestného činu subvenčného podvodu v zmysle § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák., keď ho odsúdili po posúdení aktuálneho odpisu registra trestov, osobnosti obvineného, pomeru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, a to podľa § 225 ods. 4 Tr. zák. Krajský súd správne vyhodnotil pochybenie okresného súdu ohľadne výšky trestu, keď upravil druh trestu na súhrnný trest odňatia slobody, nakoľko okresný súd pri právnom posúdení vychádzal z neaktuálneho odpisu registra trestov a zároveň pri priznaní priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. by obvinenému dvakrát pričítal tú istú okolnosť, čo by viedlo k duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby, a preto obvinenému uložil trest iba pri priznaní jednej priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Tdo/86/2017 zo dňa 19.4.2018)

Neušlo však pozornosti Krajského súdu v Trnave, že odpis z registra nebol pred vyhlásením napadnutého rozsudku na hlavnom pojednávaní zo dňa 16.4.2018 (č.l. 568 spisu) aktualizovaný, pričom v súdnom spise bol zažurnalizovaný posledný odpis z registra trestov zo dňa 28.4.2017 (č.l. 529 spisu), ktorý bol v čase rozhodovania okresného súdu už viac ako 11 mesiacov starý. Za účelom odstránenia tohto nedostatku Krajský súd v Trnave doplnil do súdneho spisu aktuálny odpis z registra trestov zo dňa 31.1.2019, pričom z aktualizovaného registra trestov žiadne zmeny nevyplývali.

K odvolacím námietkam obžalovaného :

K výroku o vine:

Obžalovaný je usvedčovaný z trestnej činnosti výpoveďou svedka doc. Ing. W. W., CSc. a kamerovým záznamom z domu. Svedok doc. Ing. W. W., CSc. na hlavnom pojednávaní zo dňa 7.6.2017 (č.l. spisu 445) uviedol aj toto: „Obž. mi uviedol, že sa stará o chlapcov, ktorí mali nejaký konflikt a vie o tom, že by mal byť u mňa záznam o tom konflikte a že keby som mu pomohol, vedel by sa mi odvdáčiť.“ Okresný súd zobral na vedomie na hlavnom pojednávaní zo dňa 25.10.2017 (č.l. 542 spisu), že prokurátor navrhoval a obhajkyňa obžalovaného namietala opravu, resp. doplnenie zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 7.6.2017 v časti výpovede svedka doc. Ing. W. W., Csc. (strana 5 zápisnice) v zmysle zvukového záznamu v zmysle ktorého svedok uviedol: „obžalovaný mi hovorí, že teda sa nejako stará o chlapcov a vyviedli nejakú hlúposť a že on z polície vie, že tie dôkazy boli privezené ku mne a že teda aby som tie dôkazy nejako buď zničil, alebo nepredložil, skrátka, že by sa mi odvdáčil. Na to som mu povedal, že prišiel neskoro, tie dôkazy sú už zaistené, že ich polícia už videla atď.“ Z kamerového záznamu je zrejmé, že dňa 1.3.2016 obžalovaný navštívil svedka doc. Ing. W. W., CSc., a že s ním diskutoval na tému incidentu zo soboty v Q. (poznámka: incident v Q. sa stal v sobotu dňa 27.2.2016, čo vyplýva z uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci sp.zn. ORP-153/2-VYS-GA-2016 na č.l. 366 spisu) a že obžalovaný žiadal tohto svedka o pomoc.

Okresný súd dbal v napadnutom rozsudku na celkovú presvedčivosť rozhodnutia, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.

Podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku : Zvukový, obrazový alebo obrazovo-zvukový záznam sa ako dôkaz vykoná na technickom zariadení, a to oboznámením celého záznamu alebo jeho časti, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti. Ak to povaha dôkazu pripúšťa, môže sa vykonať aj oboznámením jeho celého písomného prepisu alebo jeho časti, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti. Súčasťou výkonu tohto dôkazu je aj správa o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný.

Podľa § 271 ods. 1 Tr. por. obžalovaného, poškodeného a zúčastnenej osoby sa treba po vykonaní každého dôkazu opýtať, či sa chcú k nemu vyjadriť, a vyjadrenie každého sa zapíše do zápisnice. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd opakovane konštatuje, že v prípade porušenia práva na obhajobu nejde o akékoľvek porušenie, ale len o porušenie zásadné. V prejednávacom prípade bolo nesporné, že obvinený mal možnosť tak osobne, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu klásť svedkovi Y. O. ml. otázky a túto možnosť aj náležite využil. Nesporným je aj fakt, že k výpovedi svedka sa obvinený môže vyjadriť aj kedykoľvek neskôr - v celom priebehu prvostupňového a odvolacieho konania (§ 34 ods. 1 Tr. por.). Už z týchto skutočností je preto evidentné, že iba z tvrdeného porušenia § 271 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu k výpovedi jediného svedka nie je možné vyvodiť záver o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Bez ohľadu na uvedené, i keď je pravdou, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 2057), resp. zo zvukového záznamu k nemu (č. l. 2073) priamo nevyplýva, že by k výkonu tohto svojho oprávnenia bol obvinený Ing. P. predsedom senátu podľa § 271 ods. 1 Tr. por. priamo vyzvaný, faktom je, že tento sa k tvrdeniam svedka ešte priamo počas výsluchu vyjadroval, a to napriek opakovanému poučeniu zo strany predsedu senátu, že v tejto fáze má svedkovi len klásť otázky a nie ho komentovať. Navyše, k výpovedi svedka Y. O. ml. sa obvinený vyjadroval aj v záverečnej reči, resp. v podanom odvolaní (č. l. 2667). Za týchto okolností dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie obvineného nie je spôsobilé naplniť uplatnený dovolací dôvod, a preto ho súd podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Tdo/55/2018 zo dňa 26.9.2018)

Vzhľadom na uvedené úvahy treba konštatovať, ako uviedol generálny advokát v bode 53 svojich návrhov, že na spracovanie osobných údajov sa výnimka uvedená v článku 3 ods. 2 druhej zarážke smernice 95/46 vzťahuje len vtedy, keď sa uskutočňuje vo výlučne osobnej alebo domácej sfére osoby, ktorá toto spracovanie vykonáva. (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie sp.zn. C-212/13 zo dňa 11.12.2014)

Súd by poznamenal, že nahratie súkromného (telefónneho) rozhovoru účastníkom rozhovoru a súkromné použitie takej nahrávky per se neporušuje článok 8, ak je to urobené súkromnými prostriedkami, ale, že svojou úplnou povahou toto musí byť odlišené od tajného monitorovania a nahrávania komunikácii súkromnou osobou v kontexte a pre prospech úradného vyšetrovania - trestného alebo iného - a s tichým súhlasom a technickou pomocou verejných vyšetrovacích úradov. V tom ohľade, súd poznamenáva, že v súčasnom prípade, hoci nahrávky sťažovateľových rozhovorov boli urobené pánom R. na dobrovoľnej báze a pre jeho vlastné účely, vybavenie bolo poskytnuté úradmi, ktoré prinajmenšom pri jednej príležitosti mu dali špecifické pokyny v tom smere, aké informácie by mali byť získané od sťažovateľa. (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Van Vondel v. the Netherlands zo dňa 4. októbra 2007)

Právnym základom pre teraz prejednávanú vec je ustanovenie § 12 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, podľa ktorého platilo, že písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy môžu byť vyhotovené, alebo použité len jej súhlasom.

Podľa odst. 2 rovnakého paragrafu súhlas nie je treba, ak sa použije písomnosť osobnej povahy, podobizeň, obrazová snímka alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona.

Zákonná úradná licencia tak podľa ustanovenia § 12 odst. 2 občanského zákonníku tvorí výnimku z toho, že záznam rozhovoru fyzických osôb, ktorý je zvukovým záznamom prejavu osobnej povahy osôb hovoriacich, môže byť použitý zásadne len so súhlasom fyzickej osoby, ktorá bola účastníkom tohto rozhovoru.

K zákonnej úradnej licenci sa vyjadril Ústavní súd vo svojom často citovanom náleze zo dňa 13.9.2006, sp.zn. I. ÚS 191/05, v ktorom vyslovil, že za prejav úradnej licencie však nemožno považovať každé

konanie alebo pojednávanie pred súdom či iným orgánom štátu, ale len prípady, ktoré výslovne upravuje zákon. Takým zákonom je zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ktorý v tejto súvislosti upravuje odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky v trestnom konaní. V trestných konaniach tak nemožno zásadne s ohľadom na ustanovenie § 89 ods. 2 trestného rádu vylúčiť možnosť, aby bol ako dôkaz použitý i zvukový záznam, ktorý bol vyhotovený súkromnou osobou bez súhlasu osôb, ktorých hlas je zaznamenaný. Prípustnosť takého dôkazu je však i tak vždy nevyhnutné posudzovať tiež s ohľadom na rešpektovanie práva na súkromie zakotveného v čl. 8 Dohovoru, práva na nedotknuteľnosť osoby a jeho súkromia v zmysle čl. 7 a čl. 10 odst. 2 Listiny (porovnaj uznesenie zo dňa 20.10.2011 vo veci sp.zn. 143/06). I napriek tomu, že najmä v trestných konaniach je daný všeobecný záujem na ochrane spoločnosti pred trestnými činmi a na tom, aby také činy boli zistené a potrestané [porovnaj nález zo dňa 22.1.2001 sp.zn. II. ÚS 502/200 (N 11/21 SbNU 83)], bolo rozhodnuté, že je vždy vecou konkrétneho trestného konania, ako bude posúdená otázka, či záznam hlasového prejavu druhej osoby vyhotovený bez jej vedomia je v danom prípade použiteľný ako dôkaz. (nálež Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. II.ÚS 1774/14 zo dňa 9. 12. 2014)

Súd znovu zdôrazňuje, že už zistil, že neobmedzený prístup k spisu o prípade a neobmedzené použitie akýchkoľvek poznámok, zahŕňajúcich, ak je to nevyhnutné, možnosť získať kópie relevantných dokumentov, sú dôležitými garanciami spravodlivého procesu. Zlyhanie pri dovození takého prístupu zavážilo, v hodnotení súdu, v prospech nálezu, že princíp rovnosti zbraní bol porušený. (pozri Matyjek v. Poland, č. 38184/03, ods. 59 a 63, ECHR 2007-V, a Luboch v. Poland, č. 37469/05, ods. 64 a 68, 15. január 2008) (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beraru v. Romania zo dňa 18.3.2014)

. Súd poznamenáva, avšak, že taká pozícia Najvyššieho súdu je v rozpore s judikatúrou súdu, podľa ktorej v systémoch, kde úrady obžaloby sú povinné podľa práva vziať do úvahy fakty aj v prospech a aj v neprospech podozrivého - čo je prípad v Chorvátskom práve (pozri odsek 87 hore) - a proces, pri ktorom úrady obžaloby sami sa pokúšajú ohodnotiť, čo môže alebo nemôže byť relevantné pre prípad, bez akýchkoľvek ďalších procesných záruk pre práva obhajoby, nemôžu byť v súlade s požiadavkami článku 6 ods. 1 (pozri odsek 158 hore).(rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Matanović v. Croatia zo dňa 4.4.2017)

Krajský súd v Trnave pri vyhľadávaní aktuálnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva využil najmä pravidelne aktualizovanú príručku k čl. 6 Dohovoru (odsek 146-148, strana 31-32) dostupnú na internetovej stránke: <. a pravidelne aktualizovanú príručku k čl. 8 Dohovoru (odsek 171, strana 39) dostupnú na internetovej stránke: <.

Nemožno nepripomenúť, že rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Matanović proti Chorvátsku zo dňa 4.4.2017, na ktoré poukazuje obžalovaný vo svojom odvolaní, súvisí s využitím provokácie a s tajným sledovaním úradmi obžaloby, čo vyplýva z odseku 162 a odseku 184 uvedeného rozhodnutia.

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že obrazovo-zvukové záznamy na hlavnom pojednávaní zo dňa 25.10.2017 neboli vykonané v súlade s Trestným poriadkom, je na mieste uviesť, že zo systematického hľadiska je potrebné v rámci Trestného poriadku rozlišovať medzi ustanoveniami upravujúcimi Dokazovanie s právnou úpravou vzťahujúcou sa aj na vecné dôkazy a dokazovanie zvukovým, obrazovým a obrazovo-zvukovým záznamom (Prvá časť Všeobecné ustanovenia, Tretia hlava Hlavné pojednávanie, Tretí diel Dokazovanie) a ustanoveniami upravujúcimi Zabezpečovanie informácií, kam patrí aj vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov na písomný príkaz predsedu senátu alebo sudcu pre prípravné konanie (Prvá časť Všeobecné ustanovenia, Piata Hlava Zabezpečovanie informácií). Zo zápisnice o vydaní veci zo dňa 2.3.2016 (č.l. 157 spisu) je zrejmé, že svedok W. W. v Q. dňa 2.3.2016 o 17.50 hod. po poučení podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku dobrovoľne vydal pamäťovú kartu W. SD karta značky N. čiernej farby o kapacite 8 GB pre účely trestného konania, pričom s týmto postupom súhlasil a všetkým poučeniam vyšetrovateľa porozumel.

V úradnom zázname Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante, Odboru kriminálnej polície zo dňa 7.3.2016 (č.l. 158 spisu) je uvedené toto: „W. W., v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku dobrovoľne dňa 02.03.2016 v čase o 17.50 hod vydal W. SD kartu, značky N., na ktorej sú archivované záznamy kamerového systému rodinného domu súpisného čísla XXX v obci W.. Kamerové záznam zachytávajú priebeh vstupu osôb W. V., Q. Z. a O. W. do vstupnej chodby rodinného domu.

Z kamerových záznamov vyhotovil kriminalistický technik, spôsobom farebná tlač - 22 kusov fotografií, ktoré túto skutočnosť dokumentujú. DVD nosič získaný z kamerového systému je súčasťou vyšetrovacieho spisu.“ Zo zápisnice o vydaní veci zo dňa 2.3.2016 (č.l. 157 spisu) a z úradného záznamu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante, Odboru kriminálnej polície zo dňa 7.3.2016 (č.l. 158 spisu) zreteľne vyplýva celý procesný postup získania obrazovo-zvukovej nahrávky z domu svedka doc. Ing. W. W., CSc. zo dňa 2.3.2016 na č.l. 158a spisu (ďalej len „kamerový záznam z domu“). Odvolací súd poznamenáva, že prekopírovanie kamerového záznamu z domu z pamäťovej karty na DVD nosič je logický krok, nakoľko takýmto spôsobom sa predíde riziku nadmerného opotrebenia predloženej pamäťovej karty a vylúči sa riziko náhodného vymazania kamerového záznamu z domu.

Legitímny verejný záujem štátnych orgánov na ochrane spoločnosti (jednotlivcov) pred závažnými trestnými činmi alebo na odhaľovaní, objasnení a potrestaní takej činnosti, je zásadne nadradený (prioritný) záujmu inej osoby na ochrane sfér svojej osobnosti, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky sa v uznesení sp.zn. I. ÚS 514/2015-15 zo dňa 3.9.2015 s uvedeným názorom všeobecných súdov v súvislosti s posúdením zákonnosti kamerových záznamov zachytávajúce verejnosti prístupné priestory stotožnil, pričom Krajský súd v Trnave ustálil, že uvedený právny záver musí byť relevantný aj pre posúdenie zákonnosti kamerových záznamov zachytávajúcich súkromné priestory.

Uvedený dôkaz je zákonný, čo vyplýva z viacerých skutočností. Kamerový záznam z domu nezachytáva žiadnu časť verejného priestranstva a teda je zameraný len na súkromné priestory, pričom hlavný účel vyhotovenia kamerového záznamu bol súkromný. Žiaden z aktérov rozhovoru nevyjadril nesúhlas s vyhotovením kamerového záznamu z domu. Právne významnou skutočnosťou je aj to, že nahrávka rozhovoru vôbec neobsahuje dôverné osobné informácie vzťahujúce sa na súkromie účastníkov rozhovoru, ale práve naopak zameriava sa výlučne na skutkový stav v danej trestnej veci, čo vylučuje akýkoľvek priamy zásah do súkromia aktérov rozhovoru. Do úvahy je potrebné vziať aj skutočnosť, že svedok doc. Ing. W. W., CSc. nemohol poskytnúť iný dôkaz na preukázanie skutočností zachytených na kamerovom zázname z domu, keďže tvrdenie tohto svedka sa diametrálne rozchádzalo s tvrdením obžalovaného, pričom existovali určité rozpory aj medzi výpoveďou obžalovaného a výpoveďou svedkov Q. Z. a O. W..

Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že kamerový záznam vznikol bez akéhokoľvek podnetu a bez akejkoľvek pomoci orgánov činných v trestnom konaní, teda išlo o rozhovor medzi súkromnými osobami nahratý na súkromné zariadenie, ktorý bol až neskôr dobrovoľne predložený orgánom činným v trestnom konaní. Okrem toho záznam rozhovoru nepredstavuje v prejednávanej veci jediný usvedčujúci dôkaz, nakoľko ďalším usvedčujúcim dôkazom je aj výpoveď svedka doc. Ing. W. W., CSc..

Je očividné, že kamerový záznam sa nachádzal od začiatku v dispozícii svedka doc. Ing. W. W. CSc., pričom to bol práve tento svedok, ktorý uskutočnil samotnú selekciu kamerového záznamu a neskôr túto selekciu dobrovoľne vydal vyšetrovateľovi ako orgánu činnému v trestnom konaní. To, že orgány činné v trestnom konaní predložili súdu celý kamerový záznam z domu je zrejmé aj z tej skutočnosti, že uvedená pamäťová karta bola v prílohovej obálke pripojenej k obalu vyšetrovacieho spisu predložená okresnému súdu a v čase konania a rozhodovania ju mal k dispozícii ako okresný súd tak aj odvolací súd. I keď orgány činné v trestnom konaní prostredníctvom kriminalistického technika vyhotovili 22 kusov fotografií spôsobom farebná tlač (ďalej len „farebné fotografie“), takýto procesný úkon nemožno považovať za relevantnú selekciu vykonaných dôkazov, nakoľko farebné fotografie neboli oboznamované na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, čo znamená, že neboli súčasťou dokazovania pred okresným súdom, okresný súd na ne neprihliadal pri vydaní napadnutého rozsudku a teda nie sú uvedené ani v odôvodnení napadnutého rozsudku. Ustanovenie § 270 ods. 2 veta druhá Trestného poriadku obsahuje len fakultatívnu možnosť na oboznámenie celého písomného prepisu alebo jeho časti, čo odôvodňuje právny záver, že v prípade, že aj keď k vyhotoveniu a oboznámeniu celého písomného prepisu alebo jeho časti nepríde, ide o postup, ktorý je rovnako v súlade Trestným poriadkom.

Zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 25.10.2017 (č.l. 534 spisu) vyplýva, že v nej nie je zaznamenaná otázka okresného súdu, či sa chce obžalovaný ku kamerovému záznamu vyjadríť, avšak z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že nie akékoľvek porušenie, ale len zásadné porušenie predstavuje dovolací dôvod spočívajúci v zásadnom spôsobe porušenia práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom obžalovaný mal možnosť sa vyjadríť ku

kamerovému záznamu aj kedykoľvek neskôr v celom priebehu prvostupňového a odvolacieho konania. Okrem toho obhajca obžalovaného uviedol podrobné odvolacie argumenty súvisiace s kamerovým záznamom z domu, ktorými argumentmi sa odvolací súd dôsledne zaoberal a riadne vysporiadal, čím bolo právu na obhajobu učinené zadost'.

K odvolacej námietke obžalovaného, že výpoveď svedka doc. Ing. W. W., CSc. nevyvracia jeho obhajobu, je potrebné uviesť, že tento svedok na hlavnom pojednávaní zo dňa 7.6.2017 (č.l. spisu 445) uviedol aj toto: „Obž. mi uviedol, že sa stará o chlapcov, ktorí mali nejaký konflikt a vie o tom, že by mal byť u mňa záznam o tom konflikte a že keby som mu pomohol, vedel by sa mi odvdáčiť.“ a aj toto (č.l. spisu 445): „Teoreticky som sa o elektrotechnických veciach s obžalovaným nerozprával.“, pričom okresný súd zobral na vedomie na hlavnom pojednávaní zo dňa 25.10.2017 (č.l. 542 spisu), že prokurátor navrhoval a obhajkyňa obžalovaného namietala opravu, resp. doplnenie zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 7.6.2017 v časti výpovede svedka doc. Ing. W. W. Csc. (strana 5 zápisnice) v zmysle zvukového záznamu v zmysle ktorého svedok uviedol: „obžalovaný mi hovorí, že teda sa nejakto stará o chlapcov a vyviedli nejakú hlúposť a že on z polície vie, že tie dôkazy boli privezené ku mne a že teda aby som tie dôkazy nejakto buď zničil, alebo nepredložil, skrátka, že by sa mi odvdáčil. Na to som mu povedal, že prišiel neskoro, tie dôkazy sú už zaistené, že ich polícia už videla atď.“

Z uvedeného je zrejmé, že svedok doc. Ing. W. W. CSc. sa v teoretickej rovine o elektrotechnických skutočnostiach s obžalovaným nerozprával, ale dôvodom a obsahom návštevy zo strany obžalovaného bolo faktické vylúčenie obrazovo-zvukového záznamu z baru zo dňa 1.3.2018 na č.l. 182 spisu (ďalej len „kamerový záznam z baru“) z dokazovania v trestnom konaní, o ktorom až dodatočne okresný súd zistil, že nebol získaný zákonným spôsobom a nebude vykonaný v tomto trestnom konaní z dôvodu absencie označenia priestorov ako priestorov monitorovaných kamerovým systémom. Výpoveď obžalovaného je nevierohodná aj z toho aspektu, že bolo by nelogické, aby obžalovaný prišiel diskutovať niekoľko dní po incidente v bare, s osobou mu len málo známou z videnia, bývajúcou v inej obci, za účasti dvoch sprostredkovateľov a na tému, na ktorú sa nešpecializuje.

K odvolaciemu argumentu, že svedkovia Q. Z. a O. W. objektívne vypovedali v jeho prospech s tým, že obžalovaný nežiadal o zničenie údajov alebo o nepredloženie údajov, je na mieste konštatovať, že obaja uvedený svedkovia vypovedali na hlavnom pojednávaní zo dňa 25.10.2017 (č.l. 536-537, 538-539). Svedok Q. Z. uviedol aj toto: „Viedla sa diskusia v priateľskom duchu, obžalovaný sa pýtal pána W., či vie, kto začal bitku. Neprišlo k žiadnemu nátlaku, vyzrážaniu ani podplácaniu.“ a na otázku prokurátora, či sa konverzácia týkala iba predmetnej nahrávky, alebo aj všeobecných poznatkov ohľadne online nahrávania uviedol toto: „nie, pýtal sa iba kto začal bitku a potom sa pýtal aj na rodičov obžalovaného.“

Svedok O. W. uviedol aj toto: „Hneď na začiatku sme uviedli, že sme prišli ohľadom udalosti čo sa stali v tom bare. Pán W. nám povedal, že on už záznam nemá, že ho odovzdal polícii. Následne sa obžalovaný pýtal pána W., čo je vidieť na predmetnom videozázname a on mu na to povedal, že všetko.“ a na otázku prokurátora, či vie uviesť, čo okrem tej nahrávky bolo ešte predmetom diskusie uviedol toto: „okrem toho už nič. Ešte sa bavili o tom, že sa možno zajtra stretnú na káve.“

Z výpovedí svedkov Q. Z. a O. W. na hlavnom pojednávaní zo dňa 25.10.2017 (č.l. 536-537, 538-539) vyplýva, že účelom návštevy nebola diskusia o elektrotechnike z hľadiska teórie, ale účelom návštevy bola špecifická záležitosť, a to kamerový záznam z baru, čo vyvracia obhajobu obžalovaného.

K odvolacej námietke, že svedok O. W. vôbec nedostal otázku, či sa vôbec nerozprával o online fungovaní, je potrebné sa vyjadriť, že svedok O. W. na hlavnom pojednávaní zo dňa 25.10.2017 (č.l. 539 spisu) uviedol na otázku prokurátora, či vie uviesť, čo okrem tej nahrávky bolo ešte predmetom diskusie aj toto: „okrem toho už nič. Ešte sa bavili o tom, že sa možno zajtra stretnú na káve.“ Z uvedeného vyplýva, že aj keď sa výslovne nevyskytla otázka o online nahrávaní, tak v prípade, že by predmetom diskusie bolo aj online nahrávanie, bol by svedok uviedol na otázku, čo bolo ešte predmetom diskusie, aj takúto tému, čo však svedok neuviedol.

V popise skutku v odsudzujúcom rozsudku, ktorým je obvinený uznaný vinným z trestného činu, ktorého skutková podstata vyžaduje úmysel páchatel'a, musí byť obsiahnutú i skutkové okolnosti, z ktorých vyplýva úmyselné zavinenie obvineného (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 16.12.2010

sp.zn. 5 Tdo 1524/2010).(nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. III.ÚS 1073/15 zo dňa 19. 7. 2016)

Pri porovnaní skutku takto (skrátene) popísaného vo výroku odsudzujúceho rozsudku s popisom skutku v (poradí druhom) obžalobe (porovnaj zhora) sú zreteľné zmeny, ktoré súd prvého stupňa po uskutočnenom dokazovaní učinil. Hoci bol nepochybne vedený snahou popísať svoje skutkové zistenia čo najpresnejšie, nemožno mať za to, že by sa mu to úplne podarilo. Úpravou žalobnej znelky, ktorá bola v tomto smere presnejšia a výstižnejšia, totiž došlo k tomu, že v popise skutku nie sú všetky zhora uvedené formálne zákonné znaky menovaného trestného činu precízne vyjadrené. Akokoľvek v tomto smere možno prisvedčiť argumentácii obvineného v podanom dovolaní i štátneho zástupcu v písomnom vyjadrení, neznamená to súčasne, že by novo formulovaný skutok nemohol obstať. Základné údaje o konaní obvineného, z ktorých možno vyvodiť, že „páchateľovi trestného činu pomáhal v úmysle umožniť mu, aby unikol trestnému stíhaniu“, sú v ňom totiž (vrátane následku, hoci niekedy len slovami zákona) obsiahnuté. (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 8 Tdo 1148/2007 zo dňa 30.1.2008)

K odvolaciemu argumentu, že skutková veta napadnutého odsudzujúceho rozsudku neobsahuje uvedenie skutkových okolností, z ktorých by vyplýval ako úmysel tak aj motív obžalobou predpokladaného konania a ani primárneho páchatela a ani primárnu skutkovú vetu, je potrebné ustáliť, že skutková veta napadnutého rozsudku (č.l. 574) obsahuje jednoduché vyjadrenie úmyslu „v úmysle pomôcť páchatelom trestného činu, ktorých skutky sú na zázname kamier zachytené“, pričom takéto vyjadrenie úmyslu je ovplyvnené tou skutočnosťou, že trestné konanie vo veci trestného činu zachyteného na kamerovom zázname z baru je ešte len v štádiu prípravného konania, a teda nie je ešte právoplatne skončené, vychádzajúc z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante, Odboru kriminálnej polície, 2. Oddelenia vyšetrovania zo dňa 28.2.2016 o začatí trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku (č.l. 366 spisu).

Ide o trestný čin, u ktorého sa z hľadiska subjektívnej stránky vyžaduje úmysel (porovnaj § 3 ods. 3, § 4 tr. zák.). Páchateľ tohto trestného činu koná v úmysle umožniť páchatelovi hlavného, resp. základného trestného činu (ktorého presnú právnu kvalifikáciu ani nemusí poznať), aby unikol trestnému stíhaniu (eventuálne trestu, ochrannému opatreniu alebo ich výkonu). Nadržovanie spočíva v pomoci páchatelovi trestného činu, pričom formy pomoci sú obdobné ako pri účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c) tr. ř. Ak má páchatel základného trestného činu uniknúť trestnému stíhaniu, musí ísť o konanie smerujúce k tomu, aby trestné stíhanie nebolo vôbec začaté. Právna teória sa prikláňa k názoru, že pod pojem uniknúť možno podradiť nielen stav, kedy sa páchatel trestného činu úplne vyhne trestnému stíhaniu, ale i stav, kedy taký páchatel získa nadržovaním výhodu spočívajúcu napr. v oddialení trestného stíhania, miernejšom právnom posúdení, miernejšom treste a pod. (porovnaj Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, 1018 s.). (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 8 Tdo 1148/2007 zo dňa 30.1.2008)

K odvolaciemu argumentu, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že pomáhal páchatelom určitého trestného činu, keď uznesenie o začatí trestného stíhania podľa ustanovenia § 199 ods. 1 Tr. por. deklaruje len procesnú možnosť získavať dôkazy v konkrétnej trestnej veci nie okolnosť, kto je páchatelom trestného činu, je na mieste konštatovať, že páchatel trestného činu nadržovania podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona koná v úmysle umožniť páchatelovi základného trestného činu uniknúť trestnému stíhaniu alebo oddialiť jeho trestné stíhanie alebo dosiahnuť pre neho miernejšie právne posúdenie, pričom páchatel trestného činu nadržovania podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona presnú právnu kvalifikáciu ani nemusí poznať.

K výroku o treste:

Odvolací súd ustálil, že okresný súd nepochybil ani postupom v konaní, ktorým dokazoval skutočnosť potrebnú pre ukládanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Rovnako v dôvodoch rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, správne v tomto smere ustálil, že neexistujú ani poľahčujúce a ani priťažujúce okolnosti. Správne vyhodnotil, že v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona

z dôvodu neexistencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností nie je na mieste úprava trestnej sadzby. Trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 339 odsek 1 Trestného poriadku je 0 rokov až 3 roky.

Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov, pričom obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a určil mu skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

K odvolacej námietke, že zo skutkovej vety napadnutého rozsudku nevyplývajú znaky odôvodňujúce konkrétnu trestnú sadzbu, keďže z nej nevyplýva v prospech páchatela akého trestného činu mal konať, je na mieste uviesť, že skutok opísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku okresný súd právne kvalifikoval ako prečin nadržovania podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona. Ustanovenie § 339 ods. 1 Trestného zákona určuje trestnú sadzbu až na tri roky alebo v prípade pomoci páchatelovi trestného činu, na ktorý Trestný zákon ustanovuje miernejší trest.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že nižší, resp. alternatívny trest okresný súd obžalovanému neuložil z dôvodu, že skutku nadržovania sa (poukazujúc na uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci ORP-153/2-VYS-GA-2016) dopustil vo vzťahu k páchatelom skutku, ktorým boli naplnené skutkové podstaty viacerých trestných činov, z ktorých jeden je aj zločinom, čo zvyšuje spoločenskú nebezpečnosť skutku spáchaného obžalovaným.

Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne zaoberal výškou trestnej sadzby a správne vyhodnotil, že v prípade primárneho skutku právne kvalifikovaného v uznesení o začatí trestného stíhania vo veci ČVS: ORP-153/2-VYS-GA-2016 zo dňa 28.2.2016 (č.l. 366) aj ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, teda úmyselný trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby prevyšuje 5 rokov, je v prejednávacom prípade za trestný čin nadržovania podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona relevantná len trestná sadzba v rozsahu od 0 rokov do 3 rokov.

K odvolaciemu argumentu, že trest je neprimeraný, je potrebné sa vyjadriť, že trestná sadzba je v rozsahu od 0 do 3 rokov. Trest bol uložený v dolnej tretine trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov, pričom výkon tohto trestu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky. Keďže skutku nadržovania sa dopustil obžalovaný vo vzťahu k páchatelom skutku, ktorým boli naplnené skutkové podstaty viacerých trestných činov, z ktorých jeden je aj zločinom, čo zvyšuje spoločenskú nebezpečnosť skutku spáchaného obžalovaný, uloženie nižšieho trestu neprichádza do úvahy.

K žiadosti obžalovaného o prepustenie z výkonu väzby a o vrátenie zloženej peňažnej záruky.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Galanta zo dňa 11.3.2016 sp.zn.1Tp/12/2016 bol W. V. prepustený zo zadržania s tým, že prijal peňažnú záruku vo výške 80.000,-Eur zloženú družkou obvineného, čím nahradil u obvineného dôvody väzby podľa § 71 ods.1 písm.b), písm.c) Tr.poriadku. Zároveň uložil obvinenému povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi a súdu, ktorí vedú konanie v jeho veci, každú zmenu miesta jeho pobytu a podľa § 82 ods.1 písm.a) Tr .poriadku zákaz vycestovania do zahraničia.

Uznesením Krajského súdu v Trnave sp.zn.5Tpo/301/2016 zo dňa 17.3.2016 bolo napadnuté uznesenie sudcu pre prípravné konanie zrušené a podľa § 72 ods.3, § 81 ods.1 Tr.poriadku s poukazom na článok 154c ods.1 Ústavy SR čl. 5 ods..3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bol obvinený prepustený na slobodu s tým, že bola prijatá peňažná záruka vo výške 80.000,-Eur zloženú družkou obvineného E. N., čím nahradil u obvineného dôvody väzby podľa § 71 ods.1 písm.b), písm.c) Tr .poriadku. Zároveň uložil obvinenému povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi a súdu, ktorí vedú konanie v jeho veci, každú zmenu miesta jeho pobytu a podľa § 82 ods.1 písm.a) Tr. poriadku zákaz vycestovania do zahraničia.

Žiadosťami obvineného o prepustenie z výkonu väzby a o vrátenie zloženej peňažnej záruky sa zaoberal okresný ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach :

- Okresný súd Galanta uznesením zo dňa 13.5.2016 sp.zn.1Tp/121/2016 v spojení s uznesením krajského súdu zo dňa 17.3.2016 sp.zn.5Tpo/301/2016
- Okresný súd Galanta uznesením zo dňa 28.10.2016 sp.zn.1Tp/12/2016 v spojení s uznesením krajského súdu zo dňa 15.11.2016 sp. zn. Tpo89/2016

- Okresný súd Galanta uznesením zo dňa 7.6.2017 sp.zn.9T/36/2017 v spojení s uznesením krajského súdu zo dňa 15.06.2017 sp.zn.6Tos/123/2017

Podľa § 81 odsek 5) Trestného poriadku : Peňažnú záruku zruší na návrh prokurátora alebo obvineného, alebo osoby, ktorá ju zložila, alebo aj bez návrhu súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie, ktorý o jej prijatí rozhodol, ak pominuli alebo sa zmenili dôvody, ktoré k jej prijatiu viedli. Ak bol obvinený právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody alebo peňažný trest, alebo trest povinnej práce, môže súd rozhodnúť, že peňažná záruka trvá do dňa, keď odsúdený nastúpi výkon trestu odňatia slobody alebo zaplatí peňažný trest, alebo vykoná trest povinnej práce, alebo uhradí náklady trestného konania. Obvinený, ktorý bol právoplatne odsúdený na peňažný trest, môže tiež požiadať, aby sa záruka, ktorú zložil, použila na zaplatenie peňažného trestu alebo uspokojenie priznaného nároku na náhradu škody.

Zamietnutím odvolania obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 16.4.2018 sp.zn.9T36/2017 pominuli dôvody, ktoré k prijatiu peňažnej záruky viedli, preto krajský súd žiadosti obžalovaného o vrátenie peňažnej záruky vo výške 80.000,- Eur zloženej E. V. rod. N. vyhovel a rozhodol o jej vrátení v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 81 odsek 5 Tr. poriadku.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.